

عنوان مقاله:

تمثیل های وحدت وجود در مثنوی

محل انتشار:

نخستین همایش ملی اخلاق و عرفان در ادب فارسی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

مصطفی سالاری - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد زاهدان-ایران

طاهره سرابندی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان-ایران

حوریه کیخافرزانه - دانشجوی دکتری، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان-ایران

خلاصه مقاله:

یکی از گسترده ترین و مهم ترین مباحث مطرح شده در رابطه با عرفان و تصوف که به ادبیات و شعر نیز راه یافته وحدت وجود است وحدت وجود ریشه در مکاتب بشری دارد و گستردگی این مفهوم باعث شده تاکنون معنایی واحد از آن در میان تفکرات بشری بدست نیاید دست یابی به نظریه ای مبتنی بر حقیقتی که تفاوت های لفظی و ظاهری این مفهوم را ختمه بخشد بس دشوار است با این وجود پرداختن به این مساله برای تقریب دیدگاه اندیشمندانی که در این باره تفکر نموده اند لازم و ضروری به نظر می آید یکی از بزرگترین چهره هایی شعر و عرفان که به این موضوع پرداخته است مولوی جلال الدین بلخی است به همین دلیل در این تحقیق بر آن شدیم تا با روش تحلیلی-توصیفی و با مراجعه به منابع مکتوب کتابخانه ای با هدف روشن شدن زوایای وحدت وجود به بررسی این موضوع در مثنوی مولوی با نگاهی به تمثیل های آن در این زمینه بپردازیم.

کلمات کلیدی:

مثنوی ، مولانا ، وحدت وجود ، عرفان ، تصوف ، شعر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/812802>

